

„Men Per dog — saa vild du er!“ raabte Jakobe, der nu var kommen paa Benene og halvt uvillig, halvt betaget kastede sig om hans Hals. „Hvad gaar der af dig!“

„Jeg skræmmede blot en Skygge bort fra min Vej! — Men kom! Vi maa videre! Tiden er kostbar. Inden to Timer skal vi naa Postvognen. Og om fem Timer — Jakobe! — er vi borte fra hinandens Arme.“

„Aa, Per — det vil vi ikke tænke paa,“ sagde hun, idet hun lagde sit Hoved til hans Skulder og lukkede Øjnene.

Saa gik de Arm i Arm langsomt videre, stigende opad i det flammende Solskin, ombølget af Foraarets stærke og vilde Aroma.